

Kurucu meclis'in dağıtılması

Menşevikler ve Sağ Sosyalist Devrimcilerli bir koalisyon hşkşmeti kurulması konusunda Bolşevik liderlik içinde yaşanan krizin ağılmasından sonra, rejim yeni bir sorunla yşz yşze kaldı. Bolşevikler, Kurucu Meclis için seçimler yapılmasına izin verip vermeyecekleri konusunda bir karara varmak zorundaydılar. Eğer seçimler yapılır ve bu kompozisyonu Sovyetin kompozisyonundan köklş bçimde farklı bir organ yaratırsa, böyle bir sorun karşısında ne yapılıbilirdi?

Kurucu Meclis'in toplanması talebi, kurulduğu günden bu yana Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin programının ana maddelerinden biri durumundaydı. Lenin, 1905'ten itibaren, bu talebin 'Bolşevizmin temelindeki üç ana sütundan biri' olduğunu çeşitli defalar söylemişti (diğer ikisi toprağın kamulaştırılması ve 8 saatlik işgünü idi). Pubat Devrimi ile Ekim Devrimi arasında kalan dönemde bu slogan daha doğrudan ve daha vurgulu bir biçimde öne çıkarılmıştı. Bolşevikler sürekli olarak Kurucu Meclis'in toplanması çadırsında bulunmuşlardı ve bu konudaki gecikme Geçici Hşkşmet'e yönelttikleri suçlamalardan birini oluştuyordu. Nisan ile Ekim ayları arasında kalan dönem içinde, Lenin, Kurucu Meclis'in geciktirilmeden toplanmasını Bolşeviklerin, yalnızca Bolşeviklerin sağlayabileceğini tekrar tekrar vurgulamıştı. O sıralar, Bolşevikler bir yandan Sovyetlerin iktidarını, diğer yandan Kurucu Meclis'in toplanması için mücadeleye ediyorlardı. Sovyetler iktidarını almadığı sürece Kurucu Meclis'in toplanamayacağı Bolşeviklerin öne sürdükleri iddialardan biriydi.

1917 Nisan ayı başlarında, Lenin, Kurucu Meclis'in toplanmasının gerekli olup olmadığı konusunda Bolşeviklerin tavrını açıkça ortaya koymuştu. 'Evet', demiş, bunun 'mümkün olduğu kadar çabuk' toplanması gerektiğini söylemişti: 'Ancak onun toplanmasını ve başarıya ulaşmasını sağlayanın yalnızca bir yolu var: Sovyetlerin sayısının ve gücünün artırılması, ve işçi kitlelerinin örgütlenmesi ve silahlandırılması. Bunun yegane güvencesi budur.' (1)

12-14 Eylül (25-27 Ekim) günlerinde ise bunları yazıyordu: "İktidarını almak suretiyle yalnızca bizim partimiz Kurucu Meclis'in toplanmasını garanti altına alabilir; bundan sonra, partimiz diğer partilere dönerek onları bu işi sürüncemede bırakmış olmakla suçlayacak ve bu suçlamalarının haklılığını gösterme olanağına sahip olabilecektir." (2)

24 Eylül'de (7 Ekim), Bolşevik günlük gazete *Rabochii Put*, Kadetleri 'Kurucu Meclis'in toplanmasını gizliiden gizliye ertelemek ve onu sabote etmekle' suçluyordu. (3)

Bolşevikler, aylar boyunca, sorunun Sovyetler mi yoksa Kurucu Meclis mi değil, hem Sovyetler *hem de* Kurucu Meclis olduğunu öne sürmüşlerdi. Troçki, Kerenski'nin çadırsıyla toplanmış olan Devlet Konseyi'nde yaptığı ateşli bir konuşmada, Bolşevik grubu topluca toplantıdan çıkarmadan hemen önce, sözlerini şu şekilde bitirmişti: "Yapasın derhal yapılacak dürüst, demokratik barış. Bütün iktidar Sovyetlere. Tüm toprak halka. Yapasın Kurucu Meclis." (4)

29 Kasım'da (12 Aralık), Buharin, İngiliz ve Fransız tarihindeki örneklerine gönderme yaparak, Kurucu Meclis'in toplandığı zaman Kadetleri ihraç etmesi ve kendisini devrimci bir meclis olarak ilan etmesi gerektiğini ileri sürdü. Buharin, mecliste Bolşeviklerle Sol Sosyalist Devrimcilerin ezici bir çoğunluk sağlayacaklarını, bunun da daraltılmış meclise mepruluk kazandıracadığını umuyordu. Troçki, Buharin'in eylem planına destek verdi. Stalin ise Buharin'in planının işlemeyeceğini ileri sürdü. Kurucu Meclis'in dağıtılmasını öneren olmadı.

Gerçek şu ki, daha önceleri Kurucu Meclis'in toplanmasını güçlü bir biçimde talep etmiş olan Bolşevikler, meclis ile Sovyetler arasında çıkacak bir çekişme karşısında ne yapacakları konusunda tamamen hazırlıksız durumdaydılar. Aynı zamanda, Rusya'nın gelecekteki efendisinin proleterya ile köylülüğün devrimci organları konumundaki Sovyetler olması gerektiği konusunda net bir fikre sahiplerdi. O sıralar Kurucu Meclis ile Sovyet arasında bir çatışma olabileceği olasılığını dikkate almamış olmalarının nedeni, bu ikisine birden karşı çıkan Geçici Hşkşmet'in varlığıydı.

Ekim Ayaklanmasının hemen ertesinde, Lenin Kurucu Meclis seçimlerinin sonuçlarından bir hayli kaygı duyuyordu; bu seçimleri ertelemek, oy verme aşını 18'e dübürmek, seçim kütüklerini yenilemek, Kadetlerin ve Kornilov'un taraftarlarının seçim dışı bırakmak isteğindeydi. Diğer Bolşevik liderler, Bolşeviklerin Kurucu Meclis seçimlerini sürekli ertelediği için Geçici Hşkşmet'e çok saldırmış olduklarını, özellikle bu yüzden seçimlerin ertelenmesinin kabul edilemez olduğunu söylediler.

"Saçma!" diye itiraz etti Lenin. "Önemli olan sözcükler değil, fiili durumdur. Geçici Hşkşmet'e oranla, Kurucu Meclis bir ilerlemeyi temsil etmiştir, ya da temsil etmiş olabilir; Sovyet rejimine göre ve mevcut seçim kütükleriyle, kaçınılmaz olarak bir gerileme anlamına gelecektir. Seçimleri ertele-

mek neden uygun olmasın? Sonuçta bir Kadet-Menşevik-Sosyalist Devrimci ittifakı kurulursa bu uygun olacak mı?...

"Taıra vilayetleriyle ilıpkileri diğerlerinden çok dahı sıkık olan Sverdlov seımilerin ertelenmesi fikrine bıddetle karıı çıktı.

"Lenin tek baına kaldı. Durumdan son derece hoınutsuzdu; baını sıkıntıyla iki yana sallayarak bunları söyledi."

"Yanlıı yapıyorsunuz; bunun bedelini çok adıır ödemek zorunda kalabileceğimiz bir hata olduğu açıık. Umarım devrim bu hatanın bedelini kendi yaıamıyla ödemek zorunda kalmaz." (5)

Sonuç olarak, Bolşevikler seımilerin yapılmasına izin verdiler.

Kurucu Meclis seımilerinin sonuçları

Seımiler birkaç hafta boyunca devam etti. Bir araıtırmaya göre sonuçlar şu şekildeydi:

Partilerin tüm ülke genelinde aldığıları oylar

Sosyalist Devrimciler 15.848.004

Ukrayna Sosyalist Devrimcileri 1.286.157

Menşevikler 1.364.826

Kadetler 1.986.601

Bolşevikler 9.844.637

Diğerleri 11.356.651

Toplam 41.686.876 (6)

Ekim Devrimi arıivleri, Kurucu Meclis'teki sandalyelerin dağılımı ile ilgili olarak, toplam 707 vekilliğin aıadıdaki gruplara şu şekilde bölünmüş olduğunu gösterir:

Sosyalist Devrimciler 370

Sol Sosyalist Devrimciler 40

Bolşevikler 175

Menşevikler 16

Halk Sosyalistleri 2

Kadetler 17

Ulusal Gruplar 86

Bilinmeyen 1 (7)

Sosyalist Devrimciler, gerek toplam oy oranı itibarıyla, gerekse Meclis'te kazanılan sandalye itibarıyla net bir çoğunluk kazandıılar. Bolşevikler, toplam oyun üçte bir kadarını almıılar, bazı önemli bölgelerde ezi-ci bir üstünlük elde etmiilerdi. İki baıkentte [Petrograd ve Moskova -ç.n.] Bolşeviklerin aldığıları oylar Sosyalist Devrimcilerin aldığıları oylardan 4 kat, Menşeviklerin oylarından yaklaşık 16 kat daha fazlaydı.

Askerlere gelince;

Eğer taıra bölgeleri metropol konumundaki merkezlerden, özellikle de Petrograd Sovyeti ile Bolşevik parti örgütlerinin nüfuzu altındaki merkezlerden ayrı olarak düpünülrse, Sosyalist Devrimciler mutlak bir zafer kazandıılar; merkezlerden uzaklaııldııkça Sosyalist Devrimcilerin başarıısı daha da büyüyordu. Ancak, Kuzey Cephesi ile Batı Cephesi'nde Sosyalist Devrimci Parti'nin köylülere yönelik geleneksel propandası, Bolşeviklerin hemen barıı ve topraklara derhal el konması yolunda yürüttükleri yoğun propagandanın gölgesinde kaldı; buralarda Sosyalist Devrimciler adıır bir yenilgiye uğrarlarken Lenin'in partisi büyük bir zafer kazandı. Aıadıdaki tablo bu karııtlığı ortaya koyuyor:

Batı Cephesi Romanya Cephesi

Bolşevikler 653.430 167.000

Sosyalist Devrimciler 180.582 679.471

Menşevikler 8.000 33.858

Ukrayna Sosyalist Bloğu 85.062 180.576

Kadetler 16.750 46.257

Artık oylar 32.176 46.257

Toplam 976.000 1.128.600 (8)

Eğer Kuzey Cephesi ile Batı Cephesi'ni ele alırsak, buralarda Bolşeviklerin aldığıları oy bir milyon üzerindeyken, Sosyalist Devrimcilerin toplam 420.000 oy aldığıları görülr. Bununla birlikte, Bolşevizmin gücü metropol durumundaki merkezlerden uzaklaııldııkça gözle görülr biçimde geriliyordu. Merkezlerin uzağında olma faktörü yalnızca Sosyalist Devrimcilerin değil, Menşeviklerin de avantajına olan bir durumdu.

Nitekim, Batý Cephesi'nde Menþevizm seçim zamanýna gelindiðinde fiilen yok olmuþ durumdayken, Romanya Cephesi'nde mütevazî boyutlarda da olsa hala varlýðýný sürdürüyordu.* (9)

Sosyalist Devrimci Parti'nin tarihçilerinden Radkey, 'Bu sonuç kaçýnýlmazdý, daha uzak köpelerde bulunan askeri cephelelerdeki durumun Petersburg garnizonundaki duruma benzemesini saðlamak konusunda ihtiyaç duyulan yegane þey zaman idi' diye yazýyor. (10)

Radkey, ÷lkeledeki genel durumu þu þekilde özetliyor:

"÷lkenin merkez bölgeleri -büyük þehirler, sanayi kasabalarý, cephe gerisindeki garnizonlar- Bolþeviklerindi; donanmanýn Moskova ve Petrograd esas alınarak konumlandýrýlmýþ en stratejik bölümlerini kontrol ediyorlardý, hatta merkezi Rusya, Beyaz Rusya ve kuzeybatý bölgelerindeki köylüler arasýnda güçlü bir taraftar kitlesine sahiplerdi. Sosyalist Devrimciler kara-toprak bölgesini, Volga vadisini ve Sibirya'yý kontrolleri altýnda bulunduruyorlardý; ciddi zaafklar göstermiþ olmalarýna karþýn hala bir köylü partisi durumundaydýlar. Özerklik yanlýsý ya da ayrýlýkçý hareketler Ukrayna'da, Baltýk boyunca, Volga ile Urallar arasýnda kalan bölgede ve Transkafkasya'da güçlü durumdaydýlar; bu hareketler arasýnda en güçlü olaný, tüm olumsuz koþullara reðmen, Ukrayna milliyetçiliði idi. Menþevizm ise, Gürcü milliyetçiliðiyle kuþatýlmýþ olduðu Transkafkasya'nýn her yerinede takati tükenmiþ bir güçtü." (11)

Bolþevikler Kurucu Meclis'in daðýtýlmasýna karar veriyorlar

Bolþeviklerin beklentisinin aksine, Sað Sosyalist Devrimciler Kurucu Meclis'e hakim oldular. Lenin bu durumu bir dizi neden göstererek açıkladı. Birincisi, seçimler Sosyalist Devrimci adaylar arasýnda Saðçýlara avantaj saðlayan eski, eþitsiz seçim yasaýna göre yapılmýþtı:

"Herkes tarafýndan bilindiði gibi, Mayıs'tan Ekim'e kadar olan süre içinde halk, özellikle de köylüler arasýnda en geniþ taraftar kitlesine sahip olan parti -Sosyalist Devrimci Parti- 1917 Ekim ayý ortasýnda Kurucu Meclis için birleþik seçim listeleri hazýrladı, fakat bunun ardýndan, Kasým 1917'de, seçimlerden sonra ve Meclis toplanmazdan önce bölündü.

"Bu yüzden, seçmen kitlelerin iradesi ile seçilmiþ Kurucu Meclis'in kompozisyonu arasýnda biçimsel bir karþılıklýk bile yoktur ve olamaz da." (12)

Lenin'in bu deðerlendirmesini Bolþeviklere hiçbir yakýnlýk duymayan Radkey de doðrular. (13)

Bununla birlikte, Meclis ile Sovyetler arasýndaki çeliþik durumun esas nedeni bundan daha da temel bir soruna dayanýyordu. Kurucu Meclis'in kapladýðý alan Sovyet'inkinden çok daha geniþti. Ýkinci Sovyetler Kongresi yaklaþık yirmi milyon insaný temsil ederken, Kurucu Meclis için oy kullanmýþ seçmenlerin sayýsý kırk milyonun da üzerindeydi. Bolþevikler, Sol Sosyalist Devrimcilerle birlikte, kent proleteryaýnýn, sanayi merkezlerine yakýn bölgelerdeki köylülerin ve kuzey ile kuzeybatý cephelelerindeki askerlerin ezici çoðunluðunu temsil ediyorlardý. Bunlar kitlelerin en dinamik, en aydýn unsurlarýydýlar ve devrimin yaþamasý bunlarýn aktif desteðine baðlýydý. Kurucu Meclis'e hakim olan Sosyalist Devrimciler, kasabalardaki küçük burjuvazinin ve baþkent ile sanayi merkezlerinden görece uzakta yaþayan milyonlarca köylünün siyasi kafa karýþıklýðýný ve kararsýzlyðýný temsil ediyorlardý.

Kurucu Meclisi sýnyf mücadelesinden yalýtarak ele alýp deðerlendirmek olanaksýzdý. Kurucu Meclis'in biçimsel haklarý karþýsýnda devrimin çýkarlarýna öncelik tanýnmasý zorunluydu. Plehanov, çok önceleri, Rus Sosyal Demokrat Partisi'nin Ýkinci Kongresi'nde, kendisi tarafýndan ortaya atýlmýþ 'iktidara gelen proleteryanýn demokratik haklarý baský altýnda tutmasý meþru mudur, deðil midir' sorusuna olumlu yanýt vermiþti. (14)

Kurucu Meclis 5 (18) Ocak 1918 günü toplandı. Kürsüye gelen Sverdlov, Lenin tarafýndan kaleme alınmýþ olan 'Emekçi ve Sömürölen Halkýn Haklarý Bildirgesi'ni VTsIK adýna okudu. Bildirge, Sovyet hükümetinin en önemli kararnamelelerinin bir özetini sunuyordu: bütün iktidarýn Sovyetlere geçmiþ olmasý, toprak kararname, baryþa iliþkin kararname, üretimde iþçi kontrolü. Sverdlov'un Kurucu Meclis'in söz konusu bildirgeyi resmen onaylamasýný öngören önerisi 136'ya karþý 237 oyla reddedildi. Bu, Kurucu Meclis'in yazgýsýný belirleyen olay oldu: Daðýtýlan Kurucu Meclis varlýðýný ancak bir gün sürdürebildi.

Koalisyon hükümeti sorunu sýrasýnda Bolþevik liderlik içinde yaþanan anlaşmazlıkta olduðunun aksine, Kurucu Meclis'in daðýtýlmasý kararı parti içinde kayda deðer bir sýkýtý yaratmadý. Bununla birlikte, bir dizi sorunun yaþanmýþ olduðunu da belirtmek gerekir.

13 (26) Aralık günü, *Pravda* Lenin'in 'Kurucu Meclis Üzerine Tezler' baþlıklı makalesini yayınladı; makalenin son bölümleri Bolþevik taktiklere ayrılmýþtı. Lenin, 'devrimci Sosyal Demokrasinin, 1917 Devrimi'nin baþlangıçýndan itibaren, bir Sovyet cumhuriyetinin Kurucu Meclise sahip olaðan bir burjuva cumhu-

riyetinden daha ileri bir demokrasi biçimi olduğunu sık sık vurgulamış' olduğu ilkesinden hareketle, seçimlerin halkın gerçek iradesini yansıtmadığını ileri sürüyordu. Ekim Devrimi sonrası kitleler daha da sola kaymış olduğu halde bu dediğim Meclis'e yansımamıştı. O günlerde henüz başlangıç aşamasında olan iç savaş 'sınıf mücadelesini nihayet kritik bir karar aşamasına getirmiş ve tarihin Rusya halkının yüz yüze baktığı yakıcı sorunların biçimsel olarak demokratik yollardan çözülmesi yolunda bütün olanakları ortadan kaldırmıştı'. Dolayısıyla, Kurucu Meclis'in 'Sovyet iktidarını, Sovyet devrimini ve onun barış, toprak, işçi kontrolü konularında izlediği siyaseti köpüksüz tanıdığı' resmen ilan etmemesi durumunda, 'Kurucu Meclis konusunda yaşanan kriz ancak devrimci bir yoldan, Sovyet iktidarının en enerjik, en süratli, en kesin ve en kararlı devrimci önlemleri almasıyla' çözülebilirdi.(15)

Lenin, Kurucu Meclis'in dağıtılmasının meşru olduğunu iki gerekçeye dayanarak ileri sürüyordu. Temel neden, Kurucu Meclis'in karışık devrimci güçlerin etrafında toplandığı bir burjuva parlamentosu olmasıydı; ikincisi, bir dizi nedenden ötürü (Sosyalist Devrimci Parti içindeki bölünme, seçimlerin zamanı, vs.) Kurucu Meclis'in kompozisyonunun ülkedeki güçler dengesini gerektiği gibi yansıtmıyor olmasıydı.

Oy pusulaları ve mermiler

İçinde yaşadığımız çada hiçbir temel sorun oy pusulaları ile çözülemez. Sınıf mücadelelerinin nihai aşamasında mermiler belirleyici olmaya devam edecektir. Kapitalistler makinalı tüfeklere, süngülere, ellerindeki el bombalarına öncelik veriyorlar; aynı şey proleterya için de geçerli. Lenin bu durumu 'Kurucu Meclis Seçimleri ve Proleterya Diktatörlüğü' başlıklı makalesinde çok açık bir biçimde ortaya koyuyor. Oy bazında kırsal kesim behirler üzerinde hakim durumdaydı, gerçek toplumsal ve siyasal güç esas alındığında ise behirler çok daha üstün konumdaydılar. 'Bu çadın tarihsel koşullarında kırsal alan behirlerle aynı öneme sahip olamaz. Kaçınılmaz olarak behirler kırsal alana *öncülük* eder. Ve kırsal kesim kaçınılmaz olarak *behirleri izler*.' Bahkentleri kendi kontrolleri altına almaları Bolşeviklere büyük bir 'darbe gücü' kazandırmıştı.

"Belirli bir anda ve belirli bir noktada eldeki güçlerin ezici bir üstünlük kurması: Askeri başarının bu 'yasa'sı siyasal başarının da yasasıdır, özellikle de sınıf savaşının devrim olarak adlandırılan o çetin ve şiddetli anında. Bahkentler, ya da, genel olarak, büyük ticaret merkezleriyle sanayi merkezleri (Rusya'da bu ikisi birbiriyle örtüşür, ancak bu her yerde böyle değildir), ulusun siyasal yazgısının büyük ölçüde belirlerler; elbette ki bunun için merkezlerin yerel kırsal güçlerden destek görmesi gereklidir -bu desteğin hemen ortaya çıkmadığını da belirtmek gerekir."(16)

Bolşevikler, '(1) proleteryanın ezici çoğunluğuna; (2) silahlı kuvvetlerin yaklaşık yarısında; (3) belirleyici anlarda ve belirleyici bölgelerde, yani Petrograd'ta, Moskova'da ve savaşın merkeze yakın cephelerinde ezici bir üstünlüğe' sahiptiler.

Seçimler proleterya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesinde zor ödemesinin yerini alamayacağı gibi, bu diktatörlüğün bizzat kendisi 'kitleleri burjuva ve küçük burjuva partilerden koparmanın bir aracı' olmak zorundaydı.

Lenin, reformist liderleri alaya alıyordu; bunların iddialarına göre

"proleterya ilkin genel oy sayesinde çoğunluğun desteğini kazanmalıdır; ardından, o çoğunluğun sayesinde iktidarı ele geçirmelidir ve ancak bundan sonra 'tutarlı' (bazıları buna 'saf' diyor) bir demokrasi temelinde sosyalizmin inşasına girişmelidir. Biz ise, Marks'ın öğretilerini ve Rus devrimi deneyimini temel alarak bunu söylüyoruz:

"Proleterya ilkin burjuvaziyi devirmeli ve iktidarı *kendisi için* almalıdır, bundan sonra, emekçi halkın çoğunluğunun duygudaşlığını kazanmak amacıyla iktidarı, yani proleterya diktatörlüğünü kendi sınıf aracı olarak kullanmalıdır.(18)

"Küçük-burjuva demokratlar... kapitalizm koşullarında emekçilerin sınıf bilincinin en üst düzeyine ulaşmaya, uzun mücadele deneyimine sahip olmaksızın, *önceden ve salt oy kullanmak suretiyle* hangi sınıfı, hangi partiyi desteklemeleri gerektiği konusunda kendilerine doğru karar verme yeteneği kazanacak bir kipiyle, kavrayış gücüne ve geniş bir siyasal perspektife sahip olmaya yetenekli olabileceklerini düpdedikleri zaman bu yanlışların sıkıntısını çekiyorlar...

"Eğer *kitleleri* hakları elinden alınmış, ezilmiş, korkutulmuş şekilde varlık sürmeye, dağınıklığa (kırsal alan!) ve cahilliğe mahkum etmemiş olsaydı, eğer işçi ve köylü yığınlarını aldatması, onların beyinlerini yıkaması için burjuvazinin eline muazzam bir yalan ve aldatmaca aygıtı vermemiş olsaydı, kapitalizm kapitalizm olmazdı."(19)

Kurucu Meclis'ten iç savaşa

Gericilik, Kurucu Meclis çatısı altında elindeki güçleri bir araya topladı. Engels, 'saf demokrasi' konusunda Bebel'e yazdığı (11 Aralık 1884 tarihli) bir mektubunda 'saf demokrasi'nin rolünün ne olduğunu açıklıyordu:

"Saf demokrasi... devrim anı geldiğinde, tüm burjuvazinin ve hatta feodal ekonominin son kurtuluş umudu... olarak geçici bir önem kazanır... Nitekim 1848 yılının Mart ve Eylül ayları arasında kalan dönemde, feodal-bürokratik kütle, devrimci kitlelerin önünü kesebilmek için liberalleri güçlendirdi... Her ne olursa olsun, kriz gününde ve krizi izleyen günde, bizim yegane düşmanımız saf demokrasi etrafında kümelenecek olan bütün kolektif gericilik olacaktır ve, öyle sanıyorum ki, bu durumu gözden kaçırmamak gerekir." (20)

Ve Marks bunları ekliyordu: "Zaferin ilk anından itibaren ve zaferden sonra, işçilerin güvensizliği yenilgiye uğratılmış gerici partiye karşı değil, bir önceki ittifaka, ortak zaferi yalnızca kendi çıkarları için istismar etmeyi arzulayan küçük burjuva demokratlara karşı yöneltilmelidir." (21)

Rusya'da iç savaş yılları boyunca (1918-1920), Kurucu Meclis sloganı, toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin diktatörlüğünü gizleyen bir maske işlevi gördü. Sosyalist Devrimciler, Amiral Kolçak'ın üzerinde Kurucu Meclis sloganını taşıyan sancağını onun adına (Kolçak kendilerini baskı altına alıp ezinceye kadar) taşıdılar. Sosyalist Devrimciler'in ezici üstünlüğü sahip oldukları Kurucu Meclis Üyeleri Güneydoğu Komitesi, General Denikin ve General Alekseev'in Gönüllüler Ordusu altında toplanması çabalarında bulundu. Sosyalist Devrimci liderler, Archangel'da, Sibirya'da, Volga'da, silahlı güçlerin Beyaz Ordular lehine harekete geçirildiği Kurucu Meclis bayrağı altında yürüdüler.

* Aynı durum donanma için de geçerlidir. Baltık Donanması'nda Bolşevikler üç kat daha fazla oy alarak Sosyalist Devrimcilere üstünlük sağlarken, yalnızca Karadeniz Donanması'nda ikiye bir oy farkıyla yenilgiye uğradılar.